

ภาพลวงตา - ความคิดลวงใจ

นำเสนอเมื่อ : 31 ส.ค. 2552

ภาพลวงตา-ความคิดลวงใจ

ทุกวันนี้ผู้คนในสังคมเรามีแต่ความแตกแยก มีแต่พวกเขาพวกเรา มีแต่เอาตัวเองเป็นที่ตั้งตัดสินใจจากสิ่งที่ตามองเห็น ผมเลยอยากจะให้พวกเราลองดูภาพต่อไปนี้แล้วบอกว่าคุณมองเห็นอะไร?

1. ลองดูรูปข้างล่าง อ่านได้ว่าอะไรเอ่ย ?

ถ้าอ่านแต่ตัวอักษรสีดำ ก็จะได้คำว่า "GOOD" แต่ถ้าสังเกตดีๆ อ่านแต่ตัวอักษรสีขาวที่ซ่อนอยู่ข้างใน จะได้เป็นคำว่า "EVIL" ทั้ง 2 คำความหมายตรงข้ามกันไปเลยจริงไหมครับ

2. รูปนี้คือคำว่าอะไร?

มองผ่านๆอาจจะอ่านไม่ออก แต่ถ้าลองสังเกตเฉพาะตรงที่ว่างสีขาวๆ จะได้เป็นคำว่า "OPTICAL" แต่ถ้าอ่านแต่ตัวอักษรที่เป็นรูปภาพจะได้เป็น "ILLUSION" ...นั่นคือเหตุผลว่าทำไมรูปนี้ถึงชื่อ "OPTICAL ILLUSION" หรือ ภาพหลอกตา ใจละครับ

3. ภาพสุดท้ายครับ เห็นรูปนี้แล้วอ่านว่าอะไร ?

คุณอาจจะเห็นเป็นคำว่า "Me" แต่ถ้ามองดีๆผ่าน "Me" ก็ให้เห็น "You"
อยู่ข้างในที่จับลงด้วยภาพนี้เพราะคนเรามองอะไรด้วย "ตา" มักจะเขาข้างตนเองอยู่เสมอแต่หากมองด้วย "ใจ"
แล้วคุณก็จะมองเห็นว่ามันมีผลกระทบกับคนรอบข้างหรือสังคมอย่างไรบ้าง

เพื่อให้เข้าใจมากยิ่งขึ้นผมขอเล่าเรื่องราวของขงจื้อกับศิษย์มาให้ท่านฟัง
วันหนึ่งขงจื้อ พรอมศิษย์เดินทางรอนแรมลี้ภัยการเมืองอยู่กลางป่า พอได้เวลาอาหาร
ลูกศิษย์เตรียมตักข้าวใส่จานพร้อมสำหรับอาหาร ขณะกำลังตักข้าวอยู่ห่างๆ นั้น ท่านขงจื้อสังเกตเห็นว่า
ลูกศิษย์หยิบข้าวจากจานของท่านขึ้นมาใส่ปากเคี้ยว
ท่านจึงสอนและชี้ให้เห็นว่าการหยิบอาหารจากสำรับของครูบาอาจารย์มารับประทานก่อนได้รับอนุญาตนั้นแสดงถึงความ
“อนารยะ” ที่น่าตำหนิอย่างยิ่ง ลูกศิษย์จึงขอโอกาสชี้แจง “อาจารย์ครับ
ที่กระผมหยิบข้าวจากจานของอาจารย์ขึ้นมารับประทานก่อน หาใช่กระผมทำด้วยความเขลาหรือขาดคารวะก็หาไม่
แต่ที่เป็นเช่นนั้นเพราะในจานข้าวของ อาจารย์มีผงถ่านสีดำปนเป็นอันมากอยู่
ครั้นจะยกมาให้อาจารย์เลยก็เกรงว่าคงไม่เหมาะจะหยิบข้าวที่เปื้อนนั้นทิ้งก็เสียดาย เพราะข้าวยากและ
จำเป็นมากสำหรับการอยู่รอดในยามวิกฤติ กระผมก็เลยหยิบข้าวที่เปื้อนนั้นขึ้นมารับประทานเสียเองขอรับ”
แล้วตาก็ฉายแววดูของผู้เป็นอาจารย์ค่อยๆ ทูบประกายอ่อนโยนด้วยเมตตา
ก่อนเอ่ยวาจาขอโทษผู้เป็นศิษย์อย่างไม่ถือตัว บอญครั้งที่เรามักตัดสินอะไรผิดพลาดอย่างง่ายดายจนเสียทั้งคน เสียทั้งงาน
และบางทีก็เสียผู้เสียคน เสียเกียรติภูมิที่สั่งสมมาทั้งชีวิตในชั่วพริบตา เพียงเพราะเราเชื่อในสิ่งที่สายตารายงาน
ขณะที่บางด้านของความจริงกลับเป็นอีกอย่างหนึ่ง

สามีทะเลาะกับภรรยา พ่อแม่ทะเลาะกับลูก นายเข้าใจผิดลูกน้อง เพื่อนแตกจากเพื่อน
คนที่เกิดรวมแผ่นดินเดียวกันทะเลาะกันเอง คนรักหันหลังให้กันทั้งที่ต่างฝ่ายก็แสนดี เพียงเพราะต่างก็เชื่อใน “สิ่งที่ตาเห็น”
แต่ละเล่ห์การ “เมียงมอง” อย่างพินิจแยกแยะโดยไซ “ปัญญาจักขุ” อันสุขุมเราจึงติดอยู่ใน “ภาพลวงตา” อันเป็นมายาคติ
พลอยทำให้หลงลืม “ความจริง” ที่เป็นจริงอีกด้านหนึ่งไปอย่างน่าเสียดาย
จงมองด้วย “ตา” แล้วปล่อยให้ “ปัญญาและใจ” เป็นผู้วินิจฉัย สิ่งที่ตาเห็นกับสิ่งที่ปัญญาและใจประจักษ์
ไม่แน่ว่าจะสอดคล้องกันเสมอไปนะครับ

จงใช้ ตา สำหรับ “ดู” แล้วจงใช้ ปัญญาและใจ สำหรับการ “เห็น”
เพราะทุกสิ่งบนโลกใบนี้มีอะไรมากกว่าสิ่งที่ตาของคนเรามองเห็น
อยู่ที่ว่าเราจะเปิดใจและใช้ปัญญาในการมองมากน้อยเพียงไร...อย่าให้สิ่งที่เห็นลวงตาของคุณและอย่าให้ความคิดที่ลำเอียง
และขาดเหตุผลลวงใจของเรานะครับ

แสวง มลศิลป์ สรรหามาฝากครับ

ขอบคุณพี่ชายแห่ง เลิฟโฟร์โซมดอทคอม